

Radni list za učenike 9.1

Kraljevstvo Sikal

Kraljevina Sikal smještena je visoko u planinama. Već stoljećima gotovo da nema nikakvog kontakta sa ostatkom svijeta.

Uprkos tome što je Kraljevina Sikal veoma mala, ona ipak privlači veliki interes u zadnje vrijeme. Razlog tome jeste voma neobična organizacija tamošnjeg društva.

Kao prvo, niko u Sikalu ne može biti gladan. Stanovnici Sikala proizvode vlastitu hranu koja se dijeli svima kojima je potrebna. Svaka porodica dobija kuću na korišćenje bez naknade, a veličina kuće zavisi od broja članova porodice. Gorivo za kuvanje i grijanje daje se besplatno, kao i usluge redovnog održavanja. U slučaju da se neko razboli, doktor je uvijek na raspolaganju. Svako ima pravo na besplatan pregled svakih šest mjeseci, a zdravstveni radnici redovno obilaze starije osobe, porodice sa djecom i sve druge kojima je potrebna posebna njega.

U Kraljevini Sikal sve dobre stvari u životu dostupne su svima. Svaka porodica dobija knjižicu sa kuponima u zamjenu za koje svake godine može dobiti luksuznu robu, na primjer parfeme, nakit, začine. Kuponi se mogu zamijeniti odmah, a mogu se i sačuvati za nešto specijalno.

Kako su stanovnici Sikala uspjeli sve to organizovati? Još od najstarijih vremena, Sikalom vlada kraljevska porodica. Njihov aktuelni vladar je kralj Sik III. On odlučuje o broju radnika potrebnom za svaki posao, na primjer, za proizvodnju hrane, izgradnju kuća ili za zdravstvenu službu. Oni koji će obavljati te poslove biraju se već sa pet godina i šalju u odgovarajuće škole na školovanje. Farmeri idu u poljoprivrednu školu, graditelji u tehničku školu, zdravstveni radnici u medicinsku školu i tako redom. Sve ostale zapošljava kralj Sik u jednoj od svojih kraljevskih palača kada navrše određene godine života.

Najnevjerovatnija stvar u Kraljevini Sikal jeste to što ne postoji ništa nalik na novac. Nikome plaća nije potrebna jer svi već imaju sve što im treba!

Možda se pitate da li se iko u Sikalu ikada žali na takav sistem. To se, zapravo, veoma rijetko dešava. Ono malo ljudi koji se na nešto žale bivaju smješteni u psihijatrijske bolnice. Na kraju krajeva, čovjek mora bit lud da se žali na život u takvom društvu, zar ne?